

РЕШЕНИЕ

№ 4909

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **11581** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от А. К. М., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед № 114844/04.09.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР, с която на А. К. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – началникът на група АНД в ОПП-СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № 114844/04.09.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР на А. К. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Видно от обстоятелствената част на обжалваната заповед с влезли в сила наказателни постановления (съобразно обстоятелствата,

изложени в обжалваната заповед) на жалбоподателя са отнети 61 контролни точки, обстоятелство, което се доказва от представените и приети като доказателства по делото наказателни постановления – наказателно постановление № 179315/09.01.2012 г. (отнети 4 контролни точки), наказателно постановление № 59493/17.06.2003 г. (отнети 10 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), наказателно постановление № 101282/03.09.2009 г. (отнети 14 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), наказателно постановление № 144082/28.12.2009 г. (отнети 4 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), наказателно постановление № 145472/29.12.2009 г. (отнети 4 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), наказателно постановление № 94288/19.11.2010 г. (отнети 8 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено с обратна разписка от 20.04.2012 г.), наказателно постановление № 114844/14.01.2011 г. (отнети 8 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено с обратна разписка на 06.08.2012 г.), наказателно постановление № 5746/10.02.2011 г. (отнети 7 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото), наказателно постановление № 111824/07.12.2011 г. (отнети 4 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото) и наказателно постановление № 14069/23.03.2012 г. (отнети 8 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. чл. 171, т. 4 от ЗДвП изземва се свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Съгласно чл. 157, т. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Това е и принудителната административна мярка наложена на жалбоподателя в настоящото производство. Съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна. Неправилно е приложена нормата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като не са налице са предпоставките за прилагането на посочения текст, доколкото приложимостта на същата се обуславя от отнемането на всички контролни точки. От събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за отнемането на всички контролни точки на жалбоподателя, доколкото не може да се направи обоснован извод за влизането в сила на наказателните постановления, с които са отнети контролните точки. От събраните по делото доказателства се установява, че с наказателно постановление № 179315/09.01.2012 г. на жалбоподателя са отнети 4 контролни точки, като по делото не са представени доказателства за връчването на същото на жалбоподателя, с наказателно постановление № 59493/17.06.2003 г. на жалбоподателя са отнети 10 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал.

2 от ЗАНН, с наказателно постановление № 101282/03.09.2009 г. на жалбоподателя са отнети 14 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, с наказателно постановление № 144082/28.12.2009 г. на жалбоподателя са отнети 4 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), с наказателно постановление № 145472/29.12.2009 г. на жалбоподателя са отнети 4 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН), с наказателно постановление № 94288/19.11.2010 г. на жалбоподателя са отнети 8 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено с обратна разписка от 20.04.2012 г.), с наказателно постановление № 114844/14.01.2011 г. на жалбоподателя са отнети 8 контролни точки, с отбелязване върху същото, че е било връчено с обратна разписка на 06.08.2012 г.), с наказателно постановление № 5746/10.02.2011 г. на жалбоподателя са отнети 7 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото, с наказателно постановление № 111824/07.12.2011 г. на жалбоподателя са отнети 4 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото и с наказателно постановление № 14069/23.03.2012 г. на жалбоподателя са отнети 8 контролни точки, без прилагане на доказателства за връчване на жалбоподателя на същото. Следователно, от събраните по делото доказателства се установява връчването на жалбоподателя само на две наказателни постановления, с които са му били отнети 16 контролни точки. От събраните по делото доказателства не може да се приеме връчване на жалбоподателя на останалите наказателни постановления по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Съгласно чл. 58, ал. 1 от ЗАНН препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Несъмнено от събраните по делото доказателства се установява, че наказателните постановления не са били връчени срещу подпис на нарушителя съобразно чл. 58, ал. 1 от ЗАНН, а две от тях са били връчени по пощата с обратна разписка, а за останалите не са представени доказателства дори за връчването им по пощата с обратна разписка. С оглед приложимостта на чл. 58, ал. 1 от ЗАНН, едва, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес се прилага нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Предвид изложеното не може да се направи обоснован извод за редовно връчване на наказателните постановления на нарушителя. При така събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за влизането в сила на наказателните постановления, с които на жалбоподателя в настоящото съдебно производство се отнемат контролни точки. Следователно, наказателните постановления не са влезли в сила, със същите не са отнети посочените в тях контролни точки и при съобразяването на това обстоятелство административният орган е издал незаконосъобразен административен акт. В производството пред настоящата инстанция се упражнява контрол за законосъобразност по отношение на заповедта, с която се налага принудителната административна мярка, но не и по отношение на законосъобразността на наказателните постановления. В тази връзка и при липсата на основания за приложимостта на чл. 157, т. 4 от ЗДвП не се налага и обоснован извод за законосъобразност на наложената принудителна административна мярка, доколкото приложимостта на чл. 157, т. 4 от ЗДвП несъмнено предполага отнемането на всички контролни точки на водача на моторно превозно средство с влезли в сила наказателни постановления, като аргумент в тази насока е и чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на

контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП), т. е. ex lege, при което в тази му част наказателното постановление не подлежи на съдебен контрол. Първо - защото отнемането на контролните точки е негативна правна последица от влизане в сила на наказателното постановление, с което водачът е признат за виновен в извършване на административно нарушение по ЗДвП и второ - защото, с оглед направеното оспорване на самото наказателно постановление, би се стигнало до разрешаване на спор, който още не е възникнал. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното наказателно постановление, което обстоятелство на влизане в сила на наказателните постановления не се доказва в производството пред настоящата инстанция.

Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2 и 4 и т. 5, б. „а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Със Заповед № Из-1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи началникът на отдел „Пътна полиция” в СДП е упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 114844/04.09.2012 г. на началника на група АНД в ОПП-СДВР, с която на А. К. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ